

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 572/2016-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zastúpeného spol. Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Galanta sp. zn. 5 C 70/2010 z 22. mája 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11 Co 239/2014 z 22. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. marca 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného spol. Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 5 C 70/2010 z 22. mája 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 11 Co 239/2014 z 22. októbra 2014.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal na okresnom súde žalobu, ktorou uplatnil nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, pričom sa uvedenou žalobou domáhal zaplata sumy 69 010,16 € ako 100-násobku doteraz priznaného bodového hodnotenia za sťaženie spoločenského uplatnenia z titulu choroby z povolania.

Okresný súd sa s ním predostretými tvrdeniami nestotožnil, konkrétne nenašiel dôvody na uplatnenie ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“), podľa ktorého v prípadoch hodných osobitného zreteľa môže súd odškodnenie za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia primerane zvýšiť, a to i nad sumu uvedenú v odsekoch 1 a 2 označeného § 7 vyhlášky č. 32/1965 Zb. Okresný súd tiež ako dôvodnú posúdil žalovaným vznesenú námietku premlčania, keďže bol toho názoru, že časť nároku na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia na základe pôvodného lekárskeho posudku z 28. októbra 1996 je premlčaná, pretože nebol uplatnený na súde v dobe od 28. októbra 1996 do 28. októbra 1998. Okresný súd tak nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia posudzoval len na základe lekárskeho posudku Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie zo 7. mája 2009, na základe ktorého nenašiel dôvody na uplatnenie postupu podľa ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb.

Krajský súd rozsudkom sp. zn. 11 Co 239/2014 z 22. októbra 2014 na základe odvolania sťažovateľa prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalovaného zaviazal na zaplata sumy 11 651,06 €, pretože u sťažovateľa konštatoval dôvody hodné osobitného zreteľa a za primerané považoval štyridsaťnásobné zvýšenie časti uplatneného nároku podľa posudku Kliniky pracovného lekárstva a toxikológie zo 7. mája 2009, a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok okresného súdu potvrdil. Krajský súd sa stotožnil so záverom rozsudku okresného súdu o posúdení námietky premlčania vo vzťahu k časti uplatneného nároku na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia a ustálil, že vznesená námietka je dôvodná a nárok v časti zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia na základe lekárskeho posudku z 28. októbra 1996 považoval zhodne ako okresný súd za premlčaný.

Sťažovateľ je toho názoru, že krajský súd, ako aj okresný súd posúdili uplatnenú námietku premlčania nesprávne. Sťažovateľ súčasne uvádza, že vzhľadom na výrok krajského súdu, ktorým potvrdil výrok prvostupňového rozsudku v jeho zamietajúcej časti, dovolanie nepodal, berúc do úvahy uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Cdo 63/2014 z 30. septembra 2014, ktorým súd v obdobnej skutkovo zhodnej veci odmietol dovolanie ako neprípustné.

Sťažovateľ dôvodí, že bolo porušené jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že mu konajúce súdy svojimi rozhodnutiami odňali možnosť konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) v spojení s ustanovením § 237 písm. f) OSP, ako aj z dôvodu podľa ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c) OSP, a síce že rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd sa v otázke premlčania nároku nestotožnil s jeho tvrdením, že je nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia nepremlčateľný, pretože vzniká až rozhodnutím súdu, ktoré je vo vzťahu k existencii dôvodov na vznik nároku konštitutívne výrokom o existencii prípadu hodného osobitného zreteľa v čase rozhodovania súdu.

Ďalej sťažovateľ argumentuje, že krajský súd síce na rozdiel od okresného súdu rozhodol, že sa v jeho prípade ide o prípad hodný osobitného zreteľa, avšak námietku premlčania žalovaného posúdil rovnako nesprávne.

Sťažovateľ poukazuje na konkrétne rozhodnutie všeobecného súdu, ktorý analogickú otázku premlčania riešil ináč ako konajúce súdy a ktorý vo svojom rozhodnutí uviedol:

„Nemohlo dôjsť k zániku nároku na primerané zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia pozitívneho rozhodnutia súdu o tomto nároku, tzn. mimoriadneho zvýšenia odškodnenia za sťaženie spoločenského a mimoriadneho zvýšenia za bolesť, pretože je jednoznačné, že až do pozitívneho rozhodnutia súdu o tomto nároku neexistuje subjektívne právo poškodeného (žalobcu, navrhovateľa) na primerané zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia, prípadne mimoriadne zvýšenie za bolesť. Preto nemôže prísť ani k premlčaniu tohto nároku.“

Sťažovateľ argumentuje, že v konaní sa domáhal zachovania princípov právneho štátu, predovšetkým princípu právnej istoty, ktorá okrem iného zahŕňa zásadu rovnakého rozhodovania, pričom vo vzťahu k doterajšej súdnej rozhodovacej praxi týkajúcej sa posúdenia otázky premlčania vo veci zvýšenia náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia považuje názor krajského súdu, že sa daný nárok premlčuje, za názor minoritný, ktorý zasahuje do aplikačnej praxe a marí legitímne očakávania subjektov práva, že aplikáciou právnych noriem nastanú nimi predpokladané účinky. Z uvedených dôvodov tak považuje sťažovateľ rozhodnutie krajského súdu za prekvapivé, čo pociťuje ako odňatie možnosti konať pred súdom.

Sťažovateľ ďalej uvádza, že rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 152/2010 z 28. februára 2011, na ktoré sa vo svojom rozsudku odvoláva prvostupňový súd a z ktorého odvodzuje, že sťažovateľom uplatnený nárok je premlčaný, nebolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, nie je preto rozhodnutím zásadného významu a nepôsobí v smere zjednocovania výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov, teda nejde o rozhodnutie, ktorého zmyslom by bolo nastoliť stav právnej istoty v rozhodovacej praxi súdov prostredníctvom jednotného výkladu a jednotného používania všeobecne záväzných právnych predpisov. Sťažovateľ poukazuje na to, že toto rozhodnutie najvyššieho súdu je v priamom rozpore s iným právnym názorom vysloveným najvyšším súdom (rozhodnutie sp. zn. 3 Cdo 23/96 z 30. septembra 1996), podľa ktorého je zvýšenie sumy odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia otázkou právnou, o ktorej môže v zmysle ustanovenia § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. rozhodnúť len súd, pričom toto rozhodnutie je konštitutívnym aktom aplikácie práva, ktorý konštituuje novú právnu situáciu, je tak jednoznačné, že až do pozitívneho rozhodnutia súdu o podanom návrhu neexistuje subjektívne právo sťažovateľa na zaplatenie zvýšenej náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia. Z uvedeného dôvodu v čase pred rozhodnutím súdu o podanom návrhu nemôže dôjsť ani k premlčaniu takéhoto práva.

Sťažovateľ s poukazom na prezentovanú argumentáciu uzatvára, že malo: *„konanie pred Okresným súdom Galanta inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať*

pred súdom, lebo samotným rozhodnutím bolo porušené právo účastníka na spravodlivý proces tým, že rozhodnutie je vnútorne rozporné a nepresvedčivé“.

Sťažovateľ na základe uvedeného žiada, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 70/2010 z 22. mája 2013 a rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 239/2014 z 22. októbra 2014, zrušil rozsudok okresného súdu a v zamietajúcej časti rozsudok krajského súdu, vrátil vec okresnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie a priznal sťažovateľovi primerané finančné zadost'učinenie v sume 1 000 €, ako aj trovy právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nespĺňajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané zjavne neoprávneným subjektom, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 C 70/2010 z 22. mája 2013

Podľa ustanovenia § 201 a nasledujúcich Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase rozhodovania vo veci sťažovateľa opravným prostriedkom proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa je odvolanie.

Sťažovateľ v zmysle uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku disponoval možnosťou uplatniť ochranu svojich práv vo vzťahu k rozsudku okresného súdu, ktorú aj využil. O odvolaní rozhodoval krajský súd, pričom táto okolnosť vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označeného základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru vo vzťahu k predmetnému rozsudku okresného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v označenej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11 Co 239/2014 z 22. októbra 2014

Sťažovateľ v podanej sťažnosti v časti smerujúcej proti označenému rozsudku krajského súdu formulované námietky porušenia označených článkov ústavy a dohovoru

opiera o argumentáciu, ťažiskom ktorej je tvrdenie sťažovateľa o porušení princípu právnej istoty, keď bol v jeho veci podľa názoru sťažovateľa aplikovaný výklad relevantnej právnej úpravy odchyľujúci sa od majoritnej aplikačnej praxe.

Ústavný súd preskúmal obsah rozsudku krajského súdu, aby posúdil zlučiteľnosť jeho odôvodnenia s obsahom sťažovateľom uplatnených článkov ústavy a dohovoru.

Krajský súd svojím rozhodnutím napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že odporca bol povinný zaplatiť sťažovateľovi špecifikovanú sumu a vo zvyšnej zamietajúcej časti rozsudok okresného súdu potvrdil.

Okresný súd v časti rozsudku, proti ktorej smerujú námietky sťažovateľa predostreté v sťažnosti doručenej ústavnému súdu, dôvodil poukazom na príslušné ustanovenia zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) o premlčaní, ako aj na príslušné ustanovenia vyhlášky č. 32/1965 Zb. a uviedol:

„Ustanovenie § 100 ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka ustanovuje, ktoré práva sa nepremlčujú. Premlčaniu podliehajú všetky majetkové práva, najmä práva na peňažné plnenie. Nárok uplatnený navrhovateľom možno charakterizovať ako nárok na náhradu škody. Pri premlčaní práva na náhradu škody je ustanovená kombinovaná premlčacia lehota a to subjektívna v § 106 ods. 1, a objektívna v ods. 2 cit. § 106 Občianskeho zákonníka. Subjektívna premlčacia lehota je dvojročná a pre začiatok jej plynutia je významný subjektívny prvok pozostávajúci z dvoch zložiek a to a) kedy sa poškodený dozvie o škode, pričom sa vyžaduje preukázaná vedomosť poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do takej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť – vyčíslieť v žalobe. Okamih vedomosti poškodeného o tejto škode sa pritom nemusí kryť s okamihom škodnej udalosti, či s protiprávnym úkonom a za b) kedy sa poškodený dozvie o tom, kto za vzniknutú škodu zodpovedá.

Súd v danej veci je toho názoru, že sťaženie spoločenského uplatnenia je považované za majetkové právo viazané len na osobu navrhovateľa, ktoré sa premlčuje. Ide o peňažnú satisfakciu, ktorej základom je nemajetková rovina a jej vyjadrenie v peniazoch spôsobuje, že ide o osobné právo majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje. Ak obsahom nároku je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu

času neboli priznané žiadne právne účinky. Preto právo navrhovateľa na podanie žaloby podlieha premlčaniu a v danom prípade je rozhodujúci okamžik, kedy sa po liečení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného a to natol'ko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k sťaženiu spoločenského uplatnenia. Ak príde k dohodovaniu v dôsledku zhoršenia zdravotného stavu poškodeného je to rozhodujúci okamih pre ďalšie uplatnenie nároku a možné ďalšie priznanie mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia.

Tu súd poukazuje na rozhodnutie KS v Trnave č. k. 11Co 72/2012–320 zo dňa 25. 04. 2012, rozhodnutie KS v Trnave č. k. 9Co 187/2012-578 zo dňa 26. 02. 2013. O škode spočívajúcej v sťažení spoločenského uplatnenia sa poškodený dozvie v dobe, kedy možno objektívne vykonať ohodnotenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia, lebo až vtedy má poškodený k dispozícii skutkové okolnosti, z ktorých možno škodu zistiť. Podľa ust. § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. sa posúdenie bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vykoná hneď ako je možné považovať zdravotný stav poškodeného za ustálený. Za deň kedy sa poškodený dozvie o nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, s prihliadnutím na to, už predtým vedel kto za ňu zodpovedá, v zmysle § 106 OZ je potrebné považovať deň, kedy sú preukázané nepriaznivé trvalé následky pre životné úkony poškodeného a to, že pre jeho životné a spoločenské uplatnenie, t.j. kedy došlo k ustáleniu zdravotného stavu navrhovateľa a kedy je možné objektívne urobiť bodové ohodnotenie sťaženia spoločenského uplatnenia. Poškodenému totiž môže vzniknúť i ďalší nárok na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a to z dôvodu neskoršieho zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu (pozri R 9/1986). V ďalšom poukazuje aj na rozhodnutia NS SR sp.zn. MCdo 37/2000 pod R 68/2003 a rozhodnutie NS ČR sp. zn. 25CDo 1256/2006.

Z vyššie uvedeného je teda za deň počiatku plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 106 OZ nevyhnutné považovať deň ustálenia zdravotného stavu poškodeného, kedy už možno objektívne urobiť bodové ohodnotenie, ktorý závisí od vyjadrenia lekára.

V danom prípade Lekárskym posudkom o bolestnom a o sťažení spoločenského uplatnenia zo dňa 28. 10. 1996 došlo k obodovaniu sťaženia spoločenského uplatnenia na 400 bodov a za deň ustálenia zdravotného stavu navrhovateľa je potrebné považovať deň

28. 10. 1996. *Subjektívna dvojročná lehota na uplatnenie nároku tak začala plynúť dňom, kedy možno zdravotný stav hodnotiť ako trvalý a navrhovateľ preto mohol svoje právo na uplatnenie mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. na súde vykonať prvý krát 28. 10. 1996 v zmysle ust. § 106 ods. 1 OZ tým, že začala plynúť 28. 10. 1996, uplynula dňom 28. 10. 1998. Navrhovateľ si uplatnil svoj nárok na súde podaním došlým 10. 03. 2010, teda po uplynutí premlčacej lehoty a došlo tak uplatneniu práva na mimoriadne zvýšenie náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia oneskorene, po uplynutí premlčacej lehoty. Z tohto dôvodu mu súd nemohol priznať za splnenia podmienok § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. sumu titulom mimoriadneho zvýšenia za sťaženie spoločenského uplatnenia vyplývajúcejmu na základe posudku KPLaT z 28. 10. 1996 a návrh v tejto časti na základe vyššie uvedených skutočností zamietol.*“

Postup okresného súdu, ktorý sťažovateľom uplatnený nárok na mimoriadne zvýšenie odškodnenia sťaženia spoločenského uplatnenia konštatovaného lekárskeho posudkom z 28. októbra 1996 považoval za premlčaný, kvalifikoval krajský súd ako vecne správny. Vo vzťahu k danej otázke krajský súd vo svojom rozhodnutí prezentoval túto argumentáciu:

„Pokiaľ sa týka premlčania nároku tak odvolací súd je toho názoru, že súd prvého stupňa sa s touto otázkou vysporiadal správne. Uplatnený nárok navrhovateľa na zaplatenie žalovanej istiny titulom mimoriadneho zvýšenia sťaženia spoločenského uplatnenia v dôsledku zistenej choroby z povolania v zmysle § 7 ods. 3 vyhl. č. 32/1965 Zb. predstavuje nárok na náhradu škody na zdraví a jeho vyjadrenie peňažným ekvivalentom spôsobuje, že ide o právo majetkovej povahy. Podľa názoru odvolacieho súdu je to obsah nároku a nie predmet jeho ochrany, čo robí pre povahu nároku rozhodujúce, či sa uplatní všeobecný právny inštitút premlčania. Ak obsahom nároku je požiadavka na zaplatenie peňažnej sumy, potom princíp právnej istoty vylučuje, aby plynutiu času neboli priznané žiadne právne účinky. Odvolací súd tak súhlasí s právnym názorom súdu prvého stupňa, ktorý skonštatoval, že nárok sa premlčuje. Pokiaľ ide o posúdenie behu premlčacej lehoty o nároku na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia, tak v danom prípade je rozhodujúci okamžik, kedy sa po liečení choroby z povolania ustálil zdravotný stav poškodeného a to natolko, že bolo známe, či a v akom rozsahu došlo k sťaženiu

spoločenského uplatnenia. Z daného teda vyplýva, že nárok navrhovateľa na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia z počtu bodov 400, ktorými bolo sťaženie obodované posudkom v roku 1996 je premlčaný, keďže navrhovateľ si svoj nárok, ktorého výšku odvodzuje od oboch posudkov a to aj od posudku z roku 1996 aj od posudku z roku 2009 uplatnil na súde svojim návrhom dňa 10. 03. 2010, takže nárok na mimoriadne zvýšenie sťaženia spoločenského uplatnenia z počtu bodov 400 je premlčaný.“

Krajský súd odvolávajúc sa na obsah odôvodnenia rozhodnutia prvostupňového súdu interpretoval relevantnú právnu úpravu (príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka špecifikujúce práva podliehajúce premlčaniu, ako aj ustanovenia o počiatku behu premlčacej lehoty, takisto súvisiace ustanovenia vyhlášky č. 32/1965 Zb.). Na základe prezentovanej interpretácie kvalifikoval právo na mimoriadne zvýšenie odškodnenia za sťaženie spoločenského uplatnenia ako právo majetkovej povahy (keďže ide o nárok na náhradu škody vyjadrený peňažným ekvivalentom, ktorý je nadstavbou základného nároku na odškodnenie sťaženia spoločenského uplatnenia) podliehajúce premlčaniu, pričom za počiatok plynutia premlčacej lehoty odkazujúc na príslušné ustanovenia vyhlášky č. 32/1965 Zb. považoval okamih ustálenia zdravotného stavu poškodeného na základe znaleckého posudku (v danom prípade na základe prvého znaleckého posudku z 28. októbra 1996). Vzhľadom na uvedené krajský súd uzavrel, že bol tento nadstavbový nárok uplatnený až po uplynutí Občianskeho zákonníka ustanovenej premlčacej lehoty, teda je premlčaný.

Ústavný súd je toho názoru, že právny záver rozhodnutia krajského súdu sa opiera o náležitú interpretáciu aplikovanej právnej úpravy a primerané logické zdôvodnenie majúce základ v jasných skutkových okolnostiach. Ústavný súd je toho názoru, že krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným otázkam formulovaným sťažovateľom v uplatnenom odvolaní poskytol zrozumiteľnú a náležitú odpoveď. V rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd zároveň odkázal na judikačnú prax všeobecných súdov, ako aj najvyššieho súdu podporujúcu ním zvolené stanovisko k riešeniu inkriminovanej právnej otázky premlčania, čo ústavný súd považuje za dostatočný spôsob vysporiadania sa so situáciou dichotómie aplikačnej praxe. Ústavnému súdu bez toho, aby prezentoval vlastnú preferenciu z dvojice týchto odlišných právnych názorov, sa súdmi zvolená

interpretácia príslušnej právnej úpravy postavená na existencii základného nároku na náhradu škody a nadstavbového nároku odvodeného od nároku základného s ingerenciou mediačného rozhodovania súdu zároveň nejaví ako excesná, popierajúca zmysel aplikovanej právnej úpravy.

Ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou zjednocovať nekonzistentnú judikatúru všeobecných súdov (pozri napr. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 364/09), a teda rozhodovať v rámci svojho prieskumu o vecnej správnosti tej-ktorej interpretácie relevantnej právnej úpravy.

Ústavný súd dospel k záveru, že účinky uplatnenej právomoci vo veci rozhodujúceho krajského súdu v danom prípade sú zlučiteľné s obsahom sťažovateľom označených článkov ústavy a dohovoru, preto sťažnosť v danej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené závery ústavný súd rozhodol o sťažnosti sťažovateľa, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2016